

27.nap / A feltámadt Krisztus

Márk 16, 1-8

6 perc

1 Amikor elmúlt a szombat, a magdalai Mária és Mária, Jakab anyja, valamint Salómé illatos keneteket vásároltak, hogy elmenjenek, és megkenjék Jézus holttestét.

2 A hét első napján, korán reggel, napkeltekor elmentek a sírbolthoz,

3 és így beszélgettek egymás között: Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratáról?

4 Amint felnéztek, látták, hogy a kő el van hengerítve, pedig igen nagy volt.

5 És amikor bementek a sírboltba, látták, hogy egy fehér ruhába öltözött ifjú ül jobb felől, és megrettentek.

6 De az így szólt hozzájuk: Ne féljetek! A názáreti Jézust keresitek, akit megfeszítettek? Feltámadt, nincsen itt. Íme, ez az a hely, ahova őt tették.

7 De menjetek el, mondjátok meg a tanítványainak és Péternek, hogy előttetek megy Galileába: ott meglátjátok őt, amint megmondta nektek.

8 Kijöttek, és elfutottak a sírbolttól, mert remegés és rémület fogta el őket; és senkinek sem mondtak el semmit, mert féltek.

Nehogy azt higgyük, hogy csak nekünk, a természettudomány hatása alatt álló, modern embereknek esik nehezebbre hinni Jézus testi feltámadásában! Már akkoriban is tudták az emberek, hogy ha valaki egyszer meghalt, az nem kel fel többé. Ezért az a kérdés foglalkoztat most bennünket, hogy hogyan jutottak el a feltámadás hitére.

Magyarázható Jézus feltámadása a tanítványok vágyálmával?

Amikor meghal valaki, akit szeretünk, lelkünkben megszületik az az erős vágy, hogy az illető mégsem halott, hanem él. Eleinte erős a vágy, hogy továbbra is megterítünk az elhunynak, beszélünk vele, vagy szinte fizikailag érezzük a jelenlétét. Lelkünk nem "falatként, egészben nyeli le" a halálhírt, hanem szétszedi és kisebb darabokra osztja fel, míg végül egészen elfogadja és megemészteti. Ez teljesen normális lelki folyamat, akkor válik kritikussá, ha megrekedünk benne. Ha még évek múltán is megterítünk a halottainknak, és így nem eresztjük el őket ebből a világból - oda, ahová most már tartoznak. És ami még rosszabb: ha mi *magunkat* nem eresztjük az elhunytak markából oda, ahová tartozunk, vagyis a jelen életbe. Sokakat foglalkoztat a kérdés: nem lehetséges, hogy a Jézus feltámadásáról szóló hír olyan, mint egy megrekedt gyázmunka? Nem lehetséges, hogy a keresztyénség úgy alakult ki, hogy egyesek semmiképpen sem voltak hajlandók elfogadni Jézus halálát? Ez első pillantásra elfogadható magyarázatnak tűnik. Az az elmélet azonban több kérdést vet fel, mint amennyire választ nyújt. Persze, hogy az, aki gyászol, intenzíven kívánja, hogy a halott ne legyen halott. De még soha sem találkoztam senkivel, aki egészen komolyan azt állította volna, hogy egy halott testileg feltámadt. Bármennyire is kívánjuk az ilyesmit, lelkünknek általában mégis van egy valóságérzéke, hogy nem barkácsol magának fizikai valóságot a belső vágyból. Tudom, vannak, akik meg vannak győződve, hogy "Elvis még él, de egyetlenegyszer sem hallottam, hogy valaki azt mondja: "Ez és ez az ember ugyan meghalt, de feltámadt a halottak közül!" Egy halálhírt a lélek ugyan megemészthető falatokra oszt fel, és az első, tagadási fázisban képes bizonyos furcsaságokra, de általában nem megy el olyan messzire, hogy olyan zavaros dolgot állítson, hogy valaki, aki egyszer egészen nyilvánvalóan ott feküdt holtan, megint él - még hozzá testileg. Nem, Jézus feltámadásának híre nehezen magyarázható a tanítványok pusztá vágyálmával. Ez elég valószínűtlen elmélet. De ha nem kívánságról van szó, mi a helyzet a valósággal? Tulajdonképpen milyen tények szólnak Jézus Krisztus feltámadása mellett?

Első tény: az üres sír

Jézus halála annak idején elsőrangú politikai téma volt. Éppen akkor kezdődött a legfontosabb zsidó ünnep, a páska. Zarándokok ezrei lepték el Jeruzsálemet. Ez hatalmas embertömeget jelentett - és ott volt a gyűlölt megszálló hatalom, a rómaiak. Mivel pedig a rómaiak semmitől sem féltek annyira, mint a zsidók felkelésétől, az ünnepnapok alatt Jézus sírjához egy csoport katonát állítottak, hogy megelőzzék bármiféle legenda kialakulását, és minden bizonnyal nagyon éberek voltak. De még ha el is aludtak volna, egy hatalmas kő elhengerítése egy sírbolt előtt elég nagy zajt csap ahhoz, hogy még egy medve is felébredjen rá. Mégsem találták meg soha Jézus holttestét. Mivel tudnánk ezt magyarázni? Hogy a súlyos sebesült, tetszhalott Jézus maga hengerítette el a többmázsányi követ a sírkő bejárata előtt? Kinek lett volna érdekében elvinni a holttestet?

Harmadik tény: a tanítványok későbbi vértanúsága

A tizenkettő közül csak egyetlen - János - halt természetes halált. Júdás felakasztotta magát, a többiek mind vértanúságot szenvedtek a hitükért - a feltámadásba vetett hitükért. Ezt a tényt nagyon erős érvnek tartom. Ezrek készek a halálra valamiért, amiben igazán hisznek. De ki megy a halálba valamiért, amiről egészen biztosan tudja, hogy csak kitaláció? A tanítványok nem vonták vissza, hogy "nem igaz, Jézus nem támadt fel", nem akartak ilyen szabad emberek lenni. Ez erős jelzés arra nézve, hogy nem maguk találták ki a történetüket.

Második tény: a tanítványok gyökeres hangulatváltása

A tanítványok számára nagypénteken összeomlott minden, amiben hittek, amit szerettek és amibenreménykedtek. Ehhez pedig megfelelően nyomorúságos képet nyújtottak: Jézus elfogatásánál elmenekültek, tanácstalanok és kiábrándultak voltak, mindenfajta perspektíva nélkül. A fenti szöveg mutatja, hogy húsvét reggele mindenekelőtt mennyire a rémület és a félelem jegyében telt a tanítványok számára. De ekkor jön a megmagyarázhatatlan törés: röviddel később ugyanezekkel az emberekkel teljesen megváltozott állapotukban találkozunk - sugároznak az örömtől, felettébb motiváltak, és fel vannak vértézve mindazon erényekkel, melyek nagypénteken hiányoztak belőlük: bátorsággal a hitvallásra,, életörömmel és meggyőző erővel. Azok a tanítványok, akik az előbb még elmenekültek, egyszerre készek rá, hogy Jézus üzenetéért minden kockázatot vállaljanak. Honnan jön mindez? Valaminek nagyon mély benyomást kellett tennie rájuk ehhez a gyökeres változáshoz. Az Újszövetség ezt mondja: ez Jézus feltámadása volt! Ez meglehetősen hihetetlen magyarázat: akkor is az volt, ma is az. Ez természetesen még nem bizoníték, de van ennél jobb magyarázat?

Negyedik tény: Jézus feltámadásának több száz tanúja

Pál a Korinthusiakhoz írt első levelében (15,5-6) azt írja, hogy Jézust először Péter látta, aztán a tizenkét tanítvány, utána pedig több mint ötszáz keresztyén, akik legtöbbje - ahogy írja - akkor még életben volt. Persze repülő csészealj vagy földre szállt zöld emberkék létezését is több százan tanúsíthatják. De kevésbé gyakori, hogy ötszáz ember egyszerre azt állítja, hogy látott valamit.

A feltámadás történelmi megbízhatósága mellett több ok szól, mint azt sokan gondolják. Ehhez a négyhez még biztos hozzá lehetne fűzni. Kétségtelenül meg lehet kérdőjelezni minden egyes érvet, de összességükben mély benyomást gyakorolnak. Olyan ez, mint egy kötél, amely több egymásba fűzött kötélből áll: az egyes köteleket egyenként talán szét lehet szakítani. Egymásba fonódva azonban meglehetősen sokat elbírnak. Kissé leegyszerűsítve úgy mondhatnánk: ahhoz, hogy Jézus feltámadását tagadjuk, legalább ugyanannyi hitre van szükség, mint ahhoz, hogy elfogadjuk. De egy dolog a tények és más dolog a hit. Lehet, hogy a tények meggyőzőnek tűnnek, mégsem vezetnek automatikusan a hithez. Talán eljuttatnak egy olyan hithez, amelyik valamit igaznak ismer el, de nem a bizalom értelmében vett hithez. Kultúrkörünkben egyes felmérések alapján meglepően sokan elhiszik, hogy Jézus feltámadása "tény" - de ettől még távolról sem hisznek a feltámadt Krisztusban életkapcsolatszerűen. Kérdés, hogy hogyan jutunk el az inkább gondolati egyetértéstől a belső egyetértésig? Hogyan találunk el az "ezt meggyőzőnek tartom" kijelentéstől a "hiszek a feltámadt Krisztusban"-ig? Válaszom valószínűleg elképeszt: ehhez mégiscsak szükségünk van egy vágyra.

A feltámadásban való hit atyja a vágy

Jézus feltámadásának üzenete mögött néhány biztos tény rejlik. De ha nem vágyódom arra, hogy Jézus feltámadása valóság legyen számomra, hogy igaz legyen az, hogy legyőzte a halált és ezzel az én halálomat is, és hogy Jézus olyan erővel rendelkezik, amely a halálból és a halálraítéltségből az életre visz bennünket - ha egyáltalán nem érzem magamban ezt a vágyat, akkor nem is fogom elhinni.

Hitről van szó, ahhoz vágyra van szükségem. Arra a vágyra, hogy Jézus nem maradt a halál markában. Arra a vágyra, hogy az lehetetlen, hogy a halál erősebb volt Jézusnál, hogy a halál mindazt a hitet, reményt és szeretetet elpusztította, melyet Jézus az emberek közé vitt. Tehát senki nem *képes* hinni, aki nem akar!

A vallás szerint Jézus feltámadása az általános feltámadás különleges esete. A keresztyénség szerint csak Jézus feltámadása révén lehetséges a mi feltámadásunk.

27. Légy rejtett samaritánus! Tégy jót anélkül, hogy elmondanád, hogy te voltál!

[A könyv megvásárolható:

<https://www.lutherkiado.hu/kiadvanyok/konyvek/lelkiseg/486-40-nap-alatt-az-en-korul>]